

Målet var klart, og grundlaget for beslutningen var entydig, men håndteringen bagefter lader meget tilbage at ønske, og det beklager jeg.

Forhandling

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forespørgerne, hr. Uffe Ellemann-Jensen.

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Ja, så fik vi jo statsministerens redegørelse, og vi må så sammenholde den med, hvad der i øvrigt er kommet frem af forklaringer og måske især bortforklaringer. Og jeg må konstatere, at det, vi har fået her, jo ikke er hele sandheden og heller ikke kun sandheden.

Statsministeren gjorde meget ud af at understrege, at regeringen traf en beslutning på et alvorligt grundlag, og at det er regeringens ansvar.

Det vil jeg overhovedet ikke anfægte, og jeg kunne ikke drømme om her fra Folketingets talerstol at begynde at grave i, hvad der har ligget af begrundelser for at træffe den beslutning, og jeg vil heller ikke lede efter et skummelt motiv, for jeg tror såmænd ikke, at der er noget skummelt motiv til det, der er foregået.

Der er derimod tale om – som statsministeren selv siger det – at håndteringen kiksede, og det er det, vi må have kastet lidt kraftigere lys på.

Det, der er væsentligt, er derfor slet ikke, hvad regeringen har fået af gode råd forud for den beslutning, der blev truffet den 10. oktober. Næh, det, der er det væsentlige er, hvilken beslutning regeringen så endelig traf, og hvordan regeringen så håndterede den beslutning, der blev truffet.

Og de forklaringer, vi efterhånden har fået, og som vi har fået nogle træk af i dag, hænger jo ikke sammen. Statsministeren må undskylde, at jeg siger det, men de virker lidt konstruerede; de virker, som om man er startet bagfra med at tegne et billede af, at det aldrig har været tanken bare at aflyse arrangementet. Og det må jo være denne konstruerede virkelighed, der er blevet skabt i løbet af det meget langvarige møde, som blev holdt i Statsministeriet søndag den 3. november forud for det pressemøde om aftenen, hvor statsministeren omsider indledte operation »Vi må prøve at gøre skaden god igen«.

For hvis det ikke er, hvad der er sket, så er det umuligt at forklare det forudgående forløb.

Og lad os prøve at se på forløbet:

Beslutningen blev truffet den 10. oktober. Men hvis der – som man nu påstår – var tale om, at man bare ville udskyde og ikke aflyse arrangementet, så er det, man må spørge: Hvorfor gik der så over 3 uger, før dette blev meddelt?

Statsministeren sagde før, at håndteringen blev overladt til medarbejdere, og det er jo ganske godt i tråd med de forsøg på at lempe ansvaret over på andre – embedsmænd og andre ministre – der er gjort undervejs, og hvad vi ellers har oplevet. Men statsministeren har jo selv været en særdeles central deltager i hele forløbet. Og her er det så, der er nogle ting, der ikke hænger sammen, og her er det så, vi stadig har nogle ubesvarede spørgsmål:

Hvordan kan det være, at statsministeren ventede 11 dage, helt frem til den 21. oktober, med at orientere kulturministeren om, at det arrangement, som hun stod for, var aflyst eller – som statsministeren siden har villet hævde det – skulle laves om? Hvorfor varede det 11 dage?

Hvorfor reagerede statsministeren ikke, da det den 21. oktober gik op for ham, at der rent faktisk ikke var sket noget som helst i retning af at orientere Salman Rushdie?

Hvorfor accepterede statsministeren den samme dag teksten til den famøse pressemeddelelse, som jo har skabt indtryk af, at der lå helt andre motiver end sikkerhedsmæssige bag? Det var jo i den pressemeddelelse, det emne blev bragt ind i billedet, som ikke oppositionen, men regeringen selv gennem sin pressemeddelelse bragte ind, nemlig at der lå nogle ressourcehenny i politiet. Hvorfor accepterede statsministeren det den 21. oktober?

Hvorfor sørgede statsministeren så ikke for, at der begyndte at komme gang i tingene? Hvorfor skulle der gå yderligere 10 dage, før meddelelsen kom videre?

Det er umuligt at forstå disse uforklarlige ting, som vi ikke har kunnet få forklaringer på, ligegyldigt hvor meget vi har forsøgt.

Og da så stormen mod Danmark brød ud om aftenen den 31. oktober, da man omsider, 3 uger efter beslutningen, fik den meddelt, og hvor det indtryk jo uægtelig bredte sig, at der var tale om en aflysning, hvorfor varede det så hele 3 døgn, før statsministeren kom med meddelelsen om, at det måtte man sandelig have misforstået, og at der bare var tale om, at arrangementet skulle udskydes?